

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ.

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Αριθ. 75

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Έπιστολαί και έπιταγαί απ' εθθείας
πρός την Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Όδός Αγίου Κωνσταντίνου 7.

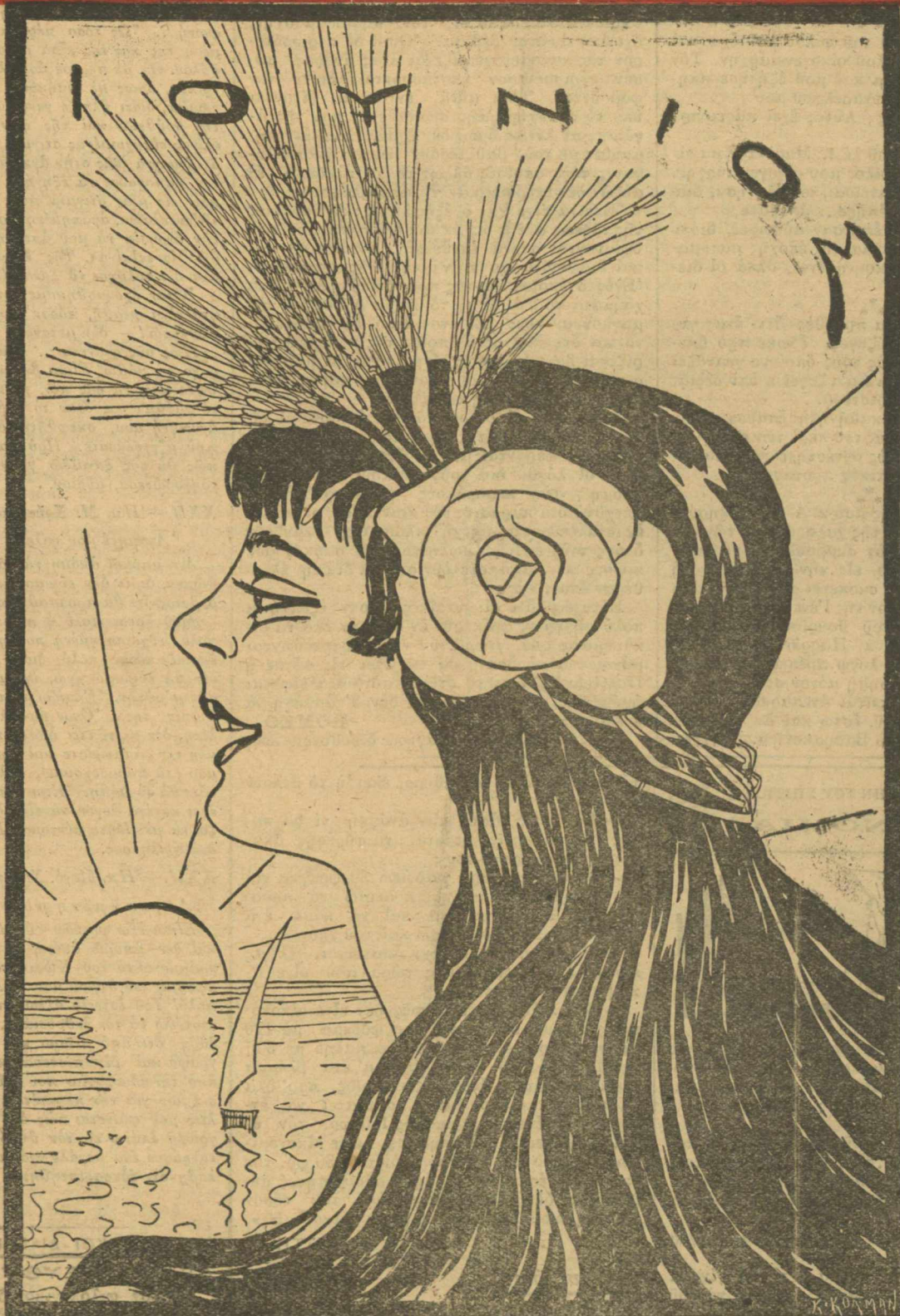
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15. Έξωτ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > 20. > 10

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δι' ώρισμενον
άριθμόν φύλλων, καθοριζόμενον
ύπό των έγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Είπα κι' εγώ ένα φίλον και παιδικόν μάτι... Ο φίλος μου υπακούει... Κι' εγώ συνηθιστά γέμω τον φίλον μου...

Ο φίλος μου πού 15 μόλις ημερών είχε υπογναθική... συνεκασθ' όλες τās πιθανότητες...

Εκτός όμως αυτού του φίλου μου έχω και έναν άλλον... που πολλοί οικογενειαρχήν τον συνήγαγαν...

Μα δέν τόν ξέρεις; Αυτός έχει πάρει πού πολλοί διαζύγιον... Διαζύγιον! Τι μου λέει!... Μπρέ τον μακάριον!

Πλήν τούτου έμαθα προχθές ότι ένας γνυστής, άνηχισας σύζυγος, έδωκε πού ημερών πού τους μαθητάς του...

Τέλος ο άναγνώστης μου κ. Δ. Σ. Κ. κηρύσσεται και αυτός υπέρ της χαλαρότητας των δεσμών τού γάμου...

Από την ζωήν του Σπυτιού ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙ... Τι έχεις πάλι και είσαι στα νεύρα σου;... Νά, αυτό το ποκομομένο τού βαρεφίνου...

Τά λεπτά από τού παράθυρο, έπειδή τού θέλουν οι βαρεφίς... Και όμως, αφού είνε ανάγκη τί θα κάμεις;... Όχι, άλλα παρά γιά δώσω 30 φράγκα γιά να καθαρίσω ένα παλιό, ποτισμό να προσθέσω κ' άλλα έννενηντα και να κάμω ένα καινούργιον πού θα τού έχω και τού χρόνου...

Τότε τριάντα... τριάντα... τί να γίνη... Αφού είνε γενικόν τού κακόν!... Δόσω γιά σου τού καθαρίσων... Δι, όχι δέν θα τού δώσω. Και ή Μαντά κτυπά τού τακούνη της μέ πεισμα εις τού κάτωμα και προσθέτει: Δέν πετώ εγώ έτσι...

ΜΕ ΤΟ ΑΓΡΙΟΝ

Λοιπόν, ναι, υπάρχουν γυναίκες οι οποίες θέλουν με τού άγριον, με τού έλο, όπως μου γράφει ο φίλος μου κ. Κ. Ν. εκ Πατρών...

Η ειδική αυτή τάξις αποτελείται από τās χυδαιότερας εκ τών γυναικών οι οποίες παλόν τόν έρωτά των. Και ως εξετάσωμεν τά πράγματα με τήν φυσικήν των σειράν: Φυσικά με τās γυναίκας τής τάξεως αυτής...

Τής μίσησ, άλλ' απ' τή πρώτη λόγια της άρχίζει ή άπογοήτειαν. Πού ή δική σας μελοδική φωνή!... Ός τόσο πέρασα τού μπράτου μου στη μέση της και τής είπα μόνον να μη πού μιλη καθόλου...

Όταν έχωμωθήκαμε έντολλογισθικά πώσω άνόνητα εις ήρα φρενών, πώσω παιδίαστικά, μά - τί να σάς ελπίω! - δέν μετανώω... Πώς σάς φαίνεται;... Είμαι περιεργος και άνήνευχος;... Είμαι βέβαιος πού θα με είρανευθήτε και, γιά σάς πώ, με καρδιοκόνει ή άνοχη τού γράμμα σας όταν τού λάβω...

Αυτός είνε οί λόγοι διά τούς οποίους αϊ τέρας εις ήρα φρενών, έπειδή τού θέλουν οι βαρεφίς... Και όμως, αφού είνε ανάγκη τί θα κάμεις;... Όχι, άλλα παρά γιά δώσω 30 φράγκα γιά να καθαρίσω ένα παλιό, ποτισμό να προσθέσω κ' άλλα έννενηντα και να κάμω ένα καινούργιον πού θα τού έχω και τού χρόνου...

Παργνόν, άλλ' αν δέν απατώμαι, έλεγεσ πώς θα έκανεσ οικονομίας τώρα πού είνε άκρηβιά τού φορέματα... Και πώσ σου έλεγε πώσ δέν είνε οικονομία να κάμω ένα καινούργιον φορέμα με 120 φράγκα παρά να καθαρίσω ένα παλιό με 30;... Και ή Μαντά προσβλέπει μ' ένα βλέμμα οίκτου τόν άντνή Κύριον, ο οποίος, παρ' όλα τά μαθηματικά πού έμαθε, άδυνατεί να έννοση πώσ ένας λογαριασμός 120 φρ. τόν ό-ποιον προκείν, να πληρώση, είνε οικονομικώτερος από τόν λογαριασμόν τών 30 φρ. τόν όποιον θα έπληρωσεν, αν ή άξιαπάτητος σύζυγος τού δέν καταλαμβάνετο υπό τού τώσον συγκριτικόν ζήλου να τού κάμη «οικονομίες»...

Λέγουν ότι:... Ο έρωσ είνε ή ιστορία τής ζωής τών γυναικών, και είνε άπλος έπιστόδιον τής ζωής τών άνδρών... Ένας άνδρας πώσ δέν μπορεί να ζήση ευτυχί- μένος δίχως τήν βοήθειαν μιάς γυναικός...

Λογοτεχνικοί Διαγωνισμοί ΔΙΗΓΗΜΑ-ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ... Διά τόν φιλολογικόν διαγωνισμόν έλήφθησαν τά διηγηματικά τής διδος Καντά και τών κ. Κ. Δογασπούλου, Π. Πετροπούλου και Κρητικώ. Επίσης τού εθνομορφαστήρα τών κ. κ. Ν. Ψίλου, Μπόλσεβικου και Γούτσου Ίνδου.

Ερωσ υπό Μάσκαν ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ... Άγαπή ή μου φίλη, 11 Απριλίου 19... Όσοι έμεις είδαμε ή κακός δαιμόνιος τής καμίνης τής Άλκις, διότι όχι μόνον δέν τήν έπληρά εις τού θάλαρον, άλλα και έξ αίτίας σάς τήν άπάρτα...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

Άγαπή ή μου φίλη, 11 Απριλίου 19... Όσοι έμεις είδαμε ή κακός δαιμόνιος τής καμίνης τής Άλκις, διότι όχι μόνον δέν τήν έπληρά εις τού θάλαρον, άλλα και έξ αίτίας σάς τήν άπάρτα...

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΗΝ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Ο Φάνης, όταν έξήλθεν από τού σπίτι τής έρωμένης του, τήν μέχρι τούδε έκείνην φωλεάν τών ήδυσπαθών σαρκικών έρωτων των, δέν ήξευρε πώσ τού σπαινοί να διευθνή τού βήματά του...

Όταν ή ώρα κατά τήν όποιαν τελειώνουν τά θέατρα και ο κόσμος τής Αθηναϊκής άριστοκρατίας, πρору τού παγωτό του... Έτσι σιγά-σιγά τού τραπέζι εις τού όποιον έκάθητο ο Φάνης, περιεκυκλώθη από φίλους του...

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

ΞΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Μέ στοργή, με πάθος, τότε ή Λινέττα έφιθόρισε μέσα στην άγκαλιά του Ζάκ! Άγαπητέ μου!... Άλλά ή φωνή τής έτρεμε λίγο από τήν συγκίνηση και ο Ζάκ άνήσυχος τήν ήρωισσε...

Τι έχεις; τού χέρια σου είνε παγωμένα... αισθάνομαι τά μάτια σου να κλείνουν σαν να μπορούσα να διαβάσω τάχα μέσα τους... Η Λινέττα άτραβήθη με ένα γέλιο φευτικό...

Όχι, μένε κοντά μου... δέν θέλω να με ίδουν να... περιπατώ... Η Λινέττα δέν έπρόφρασε ν' άπαντήση, γιατί ήδη ο Γκάι με τρία πηδήματα έφρεσ άνεβή τή σκάλα και άγκάλιασε τόν άδελφόν του, ένδ ή Λινέττα έτρεσε εις τήν θείαν Μαρίαν και τήν έρωλοπος έπαυελιμένως...

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Μέ στοργή, με πάθος, τότε ή Λινέττα έφιθόρισε μέσα στην άγκαλιά του Ζάκ! Άγαπητέ μου!... Άλλά ή φωνή τής έτρεμε λίγο από τήν συγκίνηση και ο Ζάκ άνήσυχος τήν ήρωισσε...

Τι έχεις; τού χέρια σου είνε παγωμένα... αισθάνομαι τά μάτια σου να κλείνουν σαν να μπορούσα να διαβάσω τάχα μέσα τους... Η Λινέττα άτραβήθη με ένα γέλιο φευτικό...

Όχι, μένε κοντά μου... δέν θέλω να με ίδουν να... περιπατώ... Η Λινέττα δέν έπρόφρασε ν' άπαντήση, γιατί ήδη ο Γκάι με τρία πηδήματα έφρεσ άνεβή τή σκάλα και άγκάλιασε τόν άδελφόν του, ένδ ή Λινέττα έτρεσε εις τήν θείαν Μαρίαν και τήν έρωλοπος έπαυελιμένως...

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

Άγαπή ή μου φίλη, 14 Απριλίου 19... Είμαι έξω φρενών - θηρίον! Τρεις ήμερας τώρα και δέν μπορώ άκόμη να συνέλω!

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΓΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΛΕΩΝΟΡΑ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΒΟΥΡΓΕΡ

Η Έλεωνόρα μίαν αυγή τή μονοπάτια πήρε:
- Γουλιέλμο μ' ελπισμόντες ή ο χάροντας
ο' επήρε;

Ήταν μακριά στην ξηνητιά στον πόλεμο
και στη φωτιά και γράμμα του εως τώρα δεν
πήρε ή Έλεωνόρα.
Ο Ρήγας με τη Ρήγισσα τόρα ποθούν γα
λήνη μαλάκωσι ή σκληρή καρδιά κ' έκλεισαν
την ελπίην. Και τα στρατεύματα σειρές γυ-
ρούνε πίσω με χαρές διαφροσημένοι κ' ο
κόσμος τους προσμένει. Κι' από παντού, από
παντού, στους δρόμους, στα σοκάκια. «Ζήτω!»
τους φώναζαν ή γοηές, οι γέροι, τα παιδάκια.
Κι' όλες ή άραβωνιαστικές τρέχουν κ' έκεί-
νες βιαστικές. «Άχ! μ' για τή Ά νονόρα όλα
είνε μαθρα τόρα. Κι' όσοι στρατιώτες διαβά-
ναι με τ' όπλο τους επ' ώμου τους φώτας:
- Μην τόν ίδετε κ' έμένα τόν καλό μου;» Κι' άπ'
όλους όσους κ' αν φώτα, κανένας δεν της ά-
πατάει και κόβει τά μαλλιά της και τά πε-
τάει μακριά της.

Τρέχει κοντά ή μανούλα της: - Λυπήσου
την Θεέ μου παιδάκι μου, τί μοιπάδες; έλα
κοντά μου, πέ μου.»

- Μάνα μου, όλοις τον που χαιθεί από του
χάρου το σταθί! τάχει ο Θεός γραμμένα. «Ω!
άλλοιο οσο' έμένα!»

- Βήθηθε Θεέ μου! κόρη μου την προσευχή
σου κάνε ή, ο τι κ' αν κινή ο Θεός Εύλογη-
μένος ναίει!»

- Μάνα τού νοού σου μη χαλάει και για Θεό
μη μου μιλάει ή προσευχές μου έμένα επήγαν
στα χαμένα.»

- Σώπα παιδί μου! κ' ο Θεός θα σε πα-
ρηγορήσει κ' ή Άγια Μεταλλώσει τόν πόνο
σου θα ορύση.»

- Μάνα, του στήθους μου ή φωτιά τίποτε
δεν τή σβήνει πιά. Τ' Άγια, ζωή δεν βάνουν
ο' εκείνους που πεδάνουν.»

- Κι' αν ο καλός σου κόρη μου στά ξένα
έκει που εστράφη ή άλλη καρμιά άγάπης και
την εστεφανώθη; Τί σε ώφελούν οι στεναγμοί
που σοδώνουν κίμει τού κορμι και την καρδιά
σου μαυρή που άπ' τού Θεό να ταυρηί!»

- Μάνα μου, όλοις τον που χαιθεί όλοις
τονα που ορβύει! τού κέρδος μου είν' ο θάνα-
τος, να μη με ελγες γεννήσι! σβες ζωή πα-
ντοταίά σου στού ζήη τού σκοτεινά ο Θεός
τάχει γραμμένα! «Ω! άλλοιο οσο' έμένα!»

- Άχ! Μή την συνορίζεσαι Θεέ, μιά σου
αν τάχη! δεν ξερεί ή γλίσσορα τ' λαλεί μ' ή της
κρατής άμάχη. Παιδάκι μου, έλα μόνο σου και
έχασσε τόν πόνο σου. Τόρα ή ψυχή σου άς
κλίγη τή θεία να βρη γαλήνη!»

- Μάνα μου, πές μου τί θα πη δευτέρα πα-
ρουσία; χωρίς εκείνον κόλασι μ' έκεινον ευ-
τυχία! σβές ζωή παντοταίά σου στού ζήη
τά σκοτεινά! δίχως εκείνον πίσω δεν θα ήμ-
πορώ να ζήσω!»

Κ' άλλαίσε ή άπελεισιά στο νού και στη
ψυχή της και βλαστημούσε τού Θεό ποδαν
σκληρός μαζί της. Κι' ως τά ήλιοβασιλέματα
τού στήθους της όλο αίματα τού χτύπας κ'
ως τού βράδυ που βγήκαν τάστρα όμάδι.

Μά άκου! άπ' όσω εν' άλογο, τράπ, τράπ,
τό πάτημά του! ο καβαλάρης πέζεψε, βρογτάει
ή φορεσιά του. Άκου! της πόρτας τού χαλκά
πώς τόν χτυπάει σιγά, γλυκά. Και στού σπι-
τιού τάνωγα μπήκαν αβά τα λόγια:

- «Εί Σήκο πάνοι! Άγρονκας άγάπη μου
ή κοιμάσαι; γελάς; ή κάρια μου κρατείς; ή
κλαίς και με θυμάσαι;»

- Γουλιέλμο δού; πώς ετσι άργά; τρέχουν
τά δάκρυα μου γοργά δάκρυα δεν ένω πιά
άλλα, ποδ' ερχοσαι καρβάλλα;»

- Μεσάνυχτα ξεκίνησα γρήγορος σαν τού
χάρου από μία χώρα μακρονή κ' ήρθα για να
σε πάρω.»

- Γουλιέλμο μου, ετσι σκοτεινά; κ' ο άγέ-
ρας, δες, φουσανά. Έμπα να σε ζεστάνω στην
άγκαλιά μου επάνω.»

- Άσ' τόν άγέρο να φουσι, παιδί, άσ' τον
τόν άγέρο! τ' άτι χτυπάει τού πόδι του θέλει
να τρέψη πέρα. Έλα! καρβάλλα! στο λεπτό, μί-
λια θά τρέξουν! έκατό με τού γοργό μου τ' άτι
στο νυρκιό κρεβάτι.»

- Μίλια εκατό πέρα μακριά θές να με πά-
ρης τόρα; άκου! ή καρμιά σου χτυπά την έν-
δεκάτη ώρα!»

- Ναί, εν' άργά! μα κύτα εκεί, φέγγ' ή
σελήνη μαγαλά! και θά σε πάω με τ' άτι στο
νυρκιό κρεβάτι.»

- Πές μου, ποδ' τού σπιτάκι σου; ποδ; πώς
τού κρεβάτι σου;

- Μακριά, ποδ' μακριά άπ' εδδ, βουβό,
ψυχρό, μικρόκι. Έξη σανίδα, κ' άλλα δύο.»

- Κεϊ μās χορεί;
- Ναί, και τους δύο. Έμπρός! κ' οι καλε-
σμένοι προσμένουν οι καμέντοι.
Πηδάει ή κόρη στ' άλογο κ' άπλώνει δίχως
ένουα στου καρβάλαρι τού λαμού τά χέρια τά
κροένια. Και χούρρα χούρρα, χόπ χόπ χόπ!
έτρεχε τ' άλογο γυαλόπ, και βγάζαν από κά-
του φωτιές τά πέταλά του. Κ' έτρεχαν πίσω
άφροντας χωριά, πολιτείες, χίτρια, όσση λει-
βάδια, ποταμούς. Πώς τρέμιαν τά γερύσια!
- Πές μου, φοβάσαι ποδ' άργά; Χούρρα!
Οι νεκροί τρέχουν γοργά! πές μου οι νεκροί
σε σκιάζουν;»

- «Οχι, άσ' τους να ήσυχάζουν.»

- Άκου! τί λένε τά πουλιά ψηλά στα δέντρα
πάνου: «φέρετε τον πάντ θάφουμι!»

Μιά συνοδεία λειψάνων με ψαλμοδίες περ-
πατεί και νεκροκρέβατο κρατεί κ' άκούονταν
κάτι θναοί σαν ξωτικά στη λίμνη!

- Άργότερα τού θάβετε τού λειψάνω άνθρω-
ποι μου! πρώτα να την στεφανώθω πηγαινω
την καλή μου. Έλα, κλησάχη, έλα κοντά,
κράτα τού ίσο δυνατά τού πετραχειλί βάλε κ' έλα
παπιά, και γαλέ!»

Η συνοδεία εσώπασε την προσταγή άγροι-
κώνας κ' ή χούρρα! πίσω άπ' τ' άλογο χυμει
άκολουθώντας. Και πάντα πέρα, χόπ χόπ χόπ,
έτρεχε τ' άλογο γυαλόπ και βγάζαν από κάτω
φωτιές τά πέταλά του. Κ' έτρεχαν πίσω άφ-
ροντας χωριά, λειβάδια, όσση! όπου τού ματι
δεν μαυρύνει να ιδή, γά να προστάση!

- Πές μου, φοβάσαι ποδ' άργά; χούρρα!
οι νεκροί τρέχουν γοργά! πές μου, οι νεκροί
σε σκιάζουν;»

- «Οχι, άσ' τους να ήσυχάζουν!»

Γιά ίδετέ! γύρο στον τροχό της Μοίρας πώς
χορεύουν και φαντάσματα θαμπά που στο
φεγγάρι νεύουν. Σού-σού-στοιχειά τηράε με
έλα! εδδ, άκλουθάτε με! χορεύε μου εδδ
χάμου χορό σου τού γάμου! Και τά στοιχειά
τόν άκλουθουν, σου-σου-μ' άνατριχίλα σαν
τόν άνεμοστρόβιλο μεσ' στα ξερά τά φύλλα.
Και τρέχουν, τρέχουν, χόπ χόπ χόπ! κ' έτρεχε
τ' άλογο γυαλόπ, και βγάζαν από κάτω φω-
τιές τά πέταλά του. Πώς φεύγουν όσα γύρω
τους φωτίζει τού φεγγαρι! πώς φεύγει πάνω
ο ούρανός κ' οι άστερινοι τού οί φεροι!

- Πές μου, φοβάσαι ποδ' άργά; Χούρρα!
οι νεκροί τρέχουν γοργά! πές μου, οι νεκροί
σε σκιάζουν;»

- «Οχι, άσ' τους να ήσυχάζουν.»

- Μαυρε μου! άκούω μαυρε μου, τόν πε-
τεινό που κράει, νοιούθω τ' άγέρι τ' αυγινό,
τό μενιζαρόφι άδειάσει, μαυρε! σιαμάτσης να
ιδού! τού κρεβατιά ναίσι εδδ! γοργά οι νεκροί
που τρέχουν! όσσο άλλο πιά δεν έχουν...
Φτάνουν σε θύρα, αίθερα ποδταν τά κάγγε-
λά της, με μιά βιτσιά κ' ή κλειδωνιά της σπά-
ζει κ' ο έμπερατής κ' άνάμεσα στα μνήματα
περνούν με γοργοβήματα και φέγγει με γαλήνη
στα μάγουρα ή οσλήνη.

Μα κύτα εκεί! μιά μίσητη θάμα φορητό
στα μάτια! τού καρβάλαρι τού πετοι από πάνω
του κομμάτια σαν ύσκα τούπεφε άπαλή, καύ-
κυλο μέν' ή κεφαλή! και σκελτός εφάνη κρα-
τώντας τού δρεπάνι. Φουσιμανώτας τ' άλογο
στά δύο τόν πόδια εστάθη και χουλι μπροστά
στα μάτια της εβώθησε κ' έχυθη. Ουδίσιαμα
επάνω δυνατοί ο λάκκος βγαζει βογγητό! κ' ή
Έλεωνόρα μένει σε μισοπεθαμένη!

Και τόρα πάνε σέροντας τού τάφου των
τά μάχη και στένον γύρω της χορό και λένε οι
βρυκολάκοι.

- Υπομονή! υπομονή! κ' αν ή καρδιά βα-
θειά ποηί! τού Θεού μη κίμης κροίσι ο Θεός
σε σ' έλεήσει!» [ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Π. ΓΝΕΥΤΟΥ]

Θ Α Μ Π Η

Έσκόρπας τά ξανθά μαλλιά τού νυκτοπλάνο άγέρι
στα στήθια σου. Στά χέρια σου, άγαπημένο ταίρι...
Κι' έφερεις στα μάτια σου τ' όλόβρεκο μαντήλι...
τά μάτια σου δάκρυα κοιταζαν και λάγρυμα τά χείλη.

Δαχτυλοποιότο έφαιλε τού ερωτιώμενω άνδρόνι
μ' έλεγε τού τραγουδι τον με τή λαλιά τού γυμνούη!
Κι' ήτανε βράδυ μαγικό τού ετυχιώμενω Άπολήη
κ' έφερεις στα μάτια σου τ' όλόβρεκο μαντήλι...

Πού φεγγεράκι νύλαμπε άπ' τού ούρανοδ' άστέρια
χιονάτο μάγερο ο λαμού κ' αϊθέρια σου τά χέρια.
Μ' έκίταες γλυκοστολάκτη... οδ λαχταροκντοβόα...
κ' εννοιούδ' αναγαλιόοντας ποδν άγυλο άγαπούσα!
Κι' ήταν τά λόγια σου γλυκό χυμό από σταφύλι...
κ' εδδκρύναν τά μάτια σου και λάγρυμα τά χείλη!
Κάτω Πατήσια 27/4/1920 Γ. Α. Βαρελάς

ΤΟ ΣΑΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Έξω πώς στην καρδούλα σου τ' άράξω δειπνορομένο
κ' όμωσ λάμνω τραγούδι σου στου πόδου τ' άκρογαλί...
- Σανίδι εν' ή γάση σου στη θάλασσα ογμένο
ποκί αν τού πάσης βούλιασε κ' αν όχι έχάθησάλη,
Άθήνα * Ανυπόφορο Κεννοβουσι

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

Κ. Χατζόπουλος

Καθότανε στο παραθύρι
κ' επάνω τού δπως είχε γείρει
είχε άπλωμένα τά μαλλιά
άπάνω από τού παραθύρι
τά χελιδόνια είχαν φοιλή,
έξω στη λείκα την παλιά
λάλουσαν τά πουλιά-
τό Μάρ τ' άηδονία.

Καθότανε στο παραθύρι
κ' επάνω τού δπως είχε γείρει,
αυγή θαρροδες και γελιά
και γύρω από τού παραθύρι
κυλιόθε ή μέρα σιγαλά
σύννεφα διάβαναν ψηλά,
ρόδα μωρίζαν-πολλά
ρόδα και κρύβα.

Και χάθηκε άπ' τού παραθύρι-
στην κλίνη που την έχουν γείρει
έχει άπλωμένα τά μαλλιά
στην κλίνη που την έχουν γείρει
στη σκοτεινή την άγκαλιά,
πουλιά λαλούν στη σιγαλά,
τ' άηδονία έχουν φοιλή
στο μυκαρίσι.

Και χάθηκε άπ' τού παραθύρι-
στην κλίνη που την έχουν γείρει
ρόδα της σκόρπιαν πολλά,
στην κλίνη που την έχουν γείρει
θαμπό τού βράδυ άσρονκιά,
τά σύννεφα περνούν θολά-
οβήνει ή καρμιά σιγαλά
στο παραθύρι.

Τ Ο Α Δ Α Δ Ι Ο

Eugenie de Guerin

Κάθε άπόγευμα στο ήλιοβασιλέμα ο γνός περ-
νούσε κάτω από τά φωτιώματα παράθυρα και τού
ίδιο πάντα όνειρο συνόδουε τή σκνήνη του, ενά
άκουγε πάντα την ίδια ώρα τού adagio μιάς θ-
μορφης συνάτας τού Bethoven...

Ο ούρανός ήταν φλογισμένος από τή δύση, ο
δρόμος ερημός και ο περιπατητής θλιμένος και
μελαγχολικός, όπως είνε συνήθως οι ερωτευμένοι
στοιχείων με τού βλέμμα καρπομένο στην άπομα-
κρομένη πεδιάδα και τού προσηλωμένον στους
γλυκούς ήχους της παιδικής συνάτας...

Με τή φαντασία του έβλεπε σαν σε μιά όπτασία
μιά ξανθή κόρη καθισμένη στο πάνω, λουλουδιά
μια σε πολύτιμα βάζα να ορίζουν τού μεθυστιώ
άσωμά τους και τού γλωρό πρόσωπο να φωτίζεται
από τού φως μιάς λάμπας μού κινεζικό άμπαλοφ...

...Πέρασαν μέρες, μήνες... ο γνός διάβανε τα-
χτικά... όσο που μιά βραδιά τού πάνω δεν άκού-
σσης πιά... Ο καλός της ποδλειπε μακριά, είχε
γυρισσει και τ' όνειρο τού όσσοτου τού περιπατητή
είχε οβήσει για πάντα...

Άλλο τόρα θιενθίνε τά άκοπα βήματά του,
μα δεν ξεχάη ποτέ την άπόμηση κείνη γυνάη με
τά φωτιώματα παράθυρα...
As Alex

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟ ΠΥΚΝΟ...

Μεσ' στο σκοτάδι τού πυκνού θά όόσοουμε τά χέρια
θά κυλιστούμε άκόλαστα στο νυρκιό κρεβάτι...
και τόσον χρόνον άβουταες όλόφρονες λαχτάρες
θ' άνάγουν μεσ' στο αίμα μας κρυφή φωτιαν άπόμ...

Στην ήρεμία της νυχτός πυρή κ' ερωδιωμένη
θ' άνέρεχεται άπ' τού στήθους σου γοργή συνη ή άνάσα
και με τού χέρι μου έλαραθ, άπαλά θά σου ζαίδεσω
τ' όρωτο ζεστό κορμάκι σου όεπου ναρηθ ή άνυθούλα.

«Ω! πώς θά φέγη ένα λερό, ένα βουβό μεθυσί
ο θεός σπαρμός, ο γλυκαμένος, ο θλαμμένος της άγάπης.
Και στ' αυγινό ρόδινο φως, σαν έληθ πλόν ο ύπνος
θά μās κοιμήση άνάλαφρα και οφρηταγαλαομένον.

Ι. Α. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

ARS AMANDI

«Αν άγαπήσει μιά γυναίκα μόνον για την όμορφιά
της ο έρωσ θά περσή γρήγορα, γιατί ή χάρις και ή
ώραίότης τού κορμιού έχουν όρια και έτσι ή άγάπη
κρατά όσο και ή περιέργειά σου να ιδής... Άν ή γυ-
ναίκα είνε και έξυπνη κοντά στ' άλλα της χαρίσματα
τότε ο έρωσ σου θά πέρνη κάθε μέρα καινούργια ζωή,
γιατί ή έξυπνάδα είνε για την άμωρότητα όπως ή δρό-
σος για τά άνθη.» Άν κοντά σ' αυτά άνακαλύθης ήσιο-
τροπεία, ζήλια, υπερηφάνεια, έγωισμό, κλεισε τά μά-
τια και νάσαι εθισμένος πώς ο έρωσ σου θά κρατήση
ο έλη σου τή ζωή γιατί σε μιά μονάχη έρωτιώμένη
βρήκες τρείς γυναίκες, μιά έρωτη, μιά όμωρη και
μιά ιδιότροπη.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ

Τό άνδρόγυνο Παρμενίδου ήταν τού πιό ευ-
τυχιώμενω άνδρόγυνο τού κόσμου. Ο Τζών
νός κ' εύμορφος κ' ή Ματίνα πιό νέα και
πιό εύμορφη άκόμα. Ήταν όμοιος και πολύ
ζηλότυπος και δεν έπαυε να λέγη στον Τζών:
- Έξερεις; άν μ' άπατήσης, ο' άπατάς κ' έγώ
άμέσως. Οφθαλμόν άντι οφθαλμού και άπι-
στιαν άντι άπιστίας!... Και μάλιστα μ' έταν
από τούς φίλους σου!

- Παρτών ενόσω δεν σου πειράζω τής φι-
λενάδες σου, άφρησ ήσυχως τούς φίλους μου.
Κι' όμως ο Τζών άπάτησε την γυναίκα του
και μάλιστα με μίαν από τές πιό άγαπημένες
φιλενάδες της. Όταν ή Ματίνα τού έμαθε ούτε
τού έκαμε σκηνές, ούτε έλλιπούδρησε, τού ελεπε
μόνον: - Θυμάσαι τί σου έλεγα; Άπιστιαν
άντι άπιστίας...

- Για κύταες καλά! άπήτητην ο Τζών
κατακόκκινος από θυμόν. Άν τολμήσης να
κίμης τίποτε, θά σε...
- Θά με... τί; Θά με βόισης;... θά με δεί-
ρης;... Μιά και δεν μ' άρέσουν ούτε οι βόι-
σιες ούτε τού έύλο, θά σ' άπατήσω δίχως-να
στο πο. Έκτός άν προτιμάς να κανονίσουμε
τά πρόγματα φιλικά, όποτε σ' άφήνω να κί-
μης μόνος σου την έκλογή. Άν περάσουν όκτώ
μέρες και δεν έξεις κίμει την έκλογή εσύ, θά
διαλέξω μόνη μου. Τ' άκούς; Μόνη μου.

Ο Τζών δεν πήρε στα σοβαρά την άπειλη
αυτή. «Άδριο θά ξαναγαπήσουμε» σκέφθηκε.

Κι' όμως, «άδριο» δεν ξαναγαπήσαν. Άπ'
έναντίας ή Ματίνα έφραίνο βυθισμένη σε
σκέψεις σοβαράτατες, κ' ο Τζών άρχισε ν'
άνησυχή. Και ες τού τέλος τών έπτά ήμερών
άκόμα όνεν τά ελγαν ξαναγατιάξει. Η Ματίνα
δεν έννοσους να μεταβάλλη ούτε λέξιν από τού
τελεσιγραφόν της και δεν άνοιξε τού στόμα της
παρά για να τού πη: - Έξερεις; Μιά μέρα
καυρό έχεις άκόμα. Μου θιάλεξες; ή θά διαλέξω;
- Μα δη... ούτε σου θιάλεξα, ούτε θά δια-
λέξης ποτέ!

- Μπιά! Και πώς έλπίζης να μ' έμποδίσης;
- Θά σ' επιβλέπω.
- Μέρα και νύχτα;
- Νύχτα και μέρα.
- Καί σ' όλη μου τή ζωή;
- Μέχρι θανάτου.

- Τότε κ' έγώ θά ζητήσω τού διαζύγιο,
γιατί μιά τέτοια ζωή θά μου είνε άνυπόφορη.
Τόρα μάλιστα με τόν νέον νόμον...
- Διαζύγιο! Μά έγώ σε θέλω για πάντα
δική μου, άγαπημένη μου γυναίκαούλα!

- Άμα άγαπούν, δεν άπατούν. Σάν με θέ-
λης δική σου, δεν έχεις παρά να μ' άφήσης
να σ' άπατήσω μιά φορά, μιά μόνη. Και τότε
θά ξαναγαπήσουμε.

Ο Τζών κατάλαβε ότι έρεπε να πάρη σύν-
ταμα μιά άπόφαση, και παρά ν' άφήρη την
γυναίκα του να διαλέξη μόνη της, βρήκε ότι
καλλίτερο θά ήταν να διαλέξη αυτός, γιατί
τουλάχιστον θά προσπαθούσε να διαλέξη τόν
πιό άκύνδον φίλο του. Έξερεις λοιπόν λίγο
τού κεράλι του και πράγματι θυμήθηκε ότι
κίμει είχε γνωρίσει έναν δικηγόρο, τόν κ.
Νηυντήν Γλυκόνερον, περι τού όποιου είχε
μάθει ότι είνε οσσοτ πνευσιον άκύνδον. Δί-
χως λοιπόν να χάνη καιρόν τόν έπισκέπτεται
εις τού γραφείον του και τού λέγει, χωρίς να
δειξη ότι πρόκειται περι τής συζήτησος του,
οτι μιά κυρία που τον έχει ερωτευθή σφοδρώς έπι-
θυμεί να περάση μιά ώρα μαζί του.

- Αυτό είνε πολύ ωλοκατευτικό για μένα,
άγαπητέ μου κύριε, άπατάς ο Νηυντής ο ο-
πόιος ήτο τύπος άριστοκόρατου. Άλλά ξεφύρετε...
- Έξερω... έξερω, δεικνόμεν ο Τζών ενισχυό-
μενος ες τήν ιδέαν την όποιαν είχε περι
τού κ. Γλυκόνερου. Αυτό όμως δεν σάς έμ-
ποδίξει να την δεχθήτε και αυτην την σιγ-
μην αν θέλετε. Είνε πολύ εύμορφη...
- Σάς πιστεύω, αλλά δυστυχώς...
- Έξερω, έξερω επαναλαμβάνει ο Τζών. Δεν
έχει όμωσ σημασία...μπορείτε μόνον να συνο-
μύλησете. Είνε και πολύ πνευματώδης.
- Ναί, αλλά γνωρίζε ότι;
- Δεν ξεύρω αν τού γνωρίζη, είμαι βέβαιος
όμως ότι έγκαίριος θά έννοση τόν όρλον της
και θά σάς άποκρίνωσθη με την χαριτωμένην
αντρομοφία της-ώσ ή φίλη άπόδος.

- Μά τότε τά πρόγματα είνε περιφρημα. Θά
την δεχθώ εύχαριστός.
- Εύχαριστώ πολύ. Και σάς παρακαλώ μόνον,
αν σάς ρωτήση, να τής πητε ότι είμεθα
οι καλλίτεροι φίλοι τού κόσμου.

Οι καλλίτεροι;... Και βέβαια είμεθα,
άγαπητοτάτο μου κύριε, και αν δεν είμεθα,
έγίνωμεν άπ' αυτής της στιγμής.

Έσφιξαν έγκαίριος τά χέρια των. Ο Τζών
έφυγε και τού έστειλε την γυναίκα του, βέ-
βαιος ότι τού μετόπισον του δεν διέτρεχε κανένα
κίνδυνον. «Ως τόσο δεν είνε μικρόν πράγμα να
έξερη ένας σέξυνος ότι ή γυναίκα του βόισκεται

Δόγια τής γκαρσονιέρας
ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΙΣ

- Θέλεις να φύγη, Άνθούλα;
Και ή εύγενική ψυχή σου δεν σ'
άρηνει να μου τού πης, γιατί φο-
βάσαι μήπως ποσέσω; Και τόρα
προσπαθείς να εύρης ένα πρόσ-
χημα για να κίμης όσον τού δυ-
νατόν λιγώτερο πικρόν τόν χωρι-
σμόν μας;
- Ή ευχαριστώ, Άνθούλα, γιατί κ' αν ε-
σβυσε ο έρωσ που αίσθανόσουν μιά φορά για
μένα, όμωσ δεν παύεις τόρα κ' ούτε θά παύ-
σης ποτέ νύ με λογαριάζης για φίλον.

- Ναί, Άνθούλα, μη μου όρχιζέσαι, σε πι-
στεύω, γιατί τού ίδιο συμβαίνει και μ' έμένα...
ξεψύχησε ο έρωσ μας, μάς μένει όμωσ τού έ-
ρωτός μας ή άνάμνησις... Όταν ένας άνδρος
και μιά γυναίκα έχουν περάσει μαζί, όπως έ-
μεις, γλυκές όρες άγάπης, κ' άφου χωρισθόν
μένει πάντοτε στην ψυχή των κάτι που είνε
πολύ γλυκό και που δεν φεύγει ποτέ, όπως
μένει πάντα τού άρωμα ενός ξεψυχισμένου με-
τεξέ σ' ένα λησμονημένο βιβλίον.

- Ναι, Άνθούλα, είνε λυπηρόν τού τέ-
λος ενός έρωτος, Μόλις με φλόγα, ποδ στην
άρχη φουτύνει και λαμποκοπά κ' ύστερα
άρχίζει να σβήνεται σιγά-σιγά ξεπεσόντας εδδ
κ' έκει μερικές σπιθές, που φαινοται να την
έμψυχώνουν... Άλλοίμονον όμωσ! ή φλόγα έχει
ξεψύχησει πιά και δεν άφνηε παρά λίγη στα-
κη-την στάκτη των ερωτικών έπιστολών
που παραδίδουν την άδύνατη ψυχούλα των
στην θερμάστρα.

- Όχι, Άνθούλα, μην κλαίς, δεν θέλω να
λυπάσαι... Ίσα-Ίσα θέλω να σε βλέπω χα-
ρούμενη γιατί μιά καινούργια άγάπη άρχίζει
να γεννιέται στην τρυφερή, παιδική καρδιά
σου, που δεν έγγώρισε άκόμα τούς πόνους.

- Άλλος, ο κ. Άλβέρτος Ζουνέ, λογογράφος
άριστος και ειδικός εις τόν ύπνοισμόν και τόν
μαγνητισμόν, βεβαίον ότι ή μεγαλύτερα μέχρι
τουδε άποκαλύψθη τού άγνώστου όφειλται εις
τόν Ίρσοιν Χριστόν, όστις, λέγει, ύπήρξεν ο
μεγαλειότερος τών μάγων. Ο κ. Ζουνέ κατοφ-
θωσε μίαν φοραν ένα τής δύναμεις τών τραπε-
ζιού εις άπόστατον πέντε μέτρων άπ' αυτού
ευρισκομένου και άλλοτε διά τής επιβολής της
θελήσεώς του να άπαγορεύη εις ένα ύπνοτι-
σμένον μέντομ μ' άποκρίσεται εις τές ερω-
τήσεις τού ύπνοιστού.

- Η ψ ή ένός θνήσκοντος-λέγει ο κ.
Ζουνέ-παρμένει επί τινα χρόνον εις τού πα-
ριβάλλον όπου όνήσους την άνθωπινην ζωήν
της και κατόπι τεινει να ένωθί με τόν με-
γαν ώκεανον τών ένωμιώνων ψυχών. Όσον
είε προσχωρή προς την τελειοποιήσιν της
τόσον άπομακρύνεται εκ τής γης και διά τούτο
δυσκόλιος επιτυχάνουν τόν ύπνοισμόν προ-
σκλησεις ψυχών άνήκουσών εις άνθρώπους
οι όποιοι προ πολλού άπέθανον.

- Έξέ ετέροσ ο επίσης εις την χορείαν τών μά-
γων άνήκον κ. Φανεγκ κρατόν εις χειρας του
την άλυσίδα ενός άπολεσθέντος όφρολόγιου του,
έκλεισε τά μάτια του, συνκέντρωσε τού πνεύ-
μα του εις την άλυσίδα και είδς καθαρά την
εικόνα ενός άμαρτωσίου εις μίαν γωνίαν
του όποιού, οκαποσθέν από την κόπορον εύ-
ρισκετο τού άπολεσθέν όφρολόγιον του. Παρά-
ματι δε μεταβίβ εις τού άμαρτωσίου, την
εικόνα τού όποιου είδς, άνεψυσε τού όφρολόγιον.
«Άλλοτε πάλιν άπεκοιμήθη εις τού γραφείον
του κάτω από μίαν μεγάλην κρημαστην λάμ-
παν. Καθ' ύπνους ήκουσε καθαρά μίαν φω-
νήν να τού λέγη: «Ελαρχόμος τού κεράλι σου
προς τά δεξιά» και ταυτοχρόνως σέβονεν ένας
τρομερός θορυβος τόν έξύπνησεν. Ήτο ή κρη-
μαστή λάμπα ή όποία εις καταπέσει άκρυφός
εις τού σημελιον τού εύρισκετο ή κεφαλή του
πορ ένόσ μολις δευτερολόετμος πριν την πα-
ραμερίση όπος τού ελεπν ή φωνή. Άν δην
την παραμερίσει, ή λάμπα θά έπίτεπεν επί τής
κεφαλής του και θά τόν έφόνων.

- Έξέ τ προσεχες θά παραδέσω την ένδια-
φερόσασ συνέντευξήν την όποιαν είδωκε τε-
λευταίως ο κ. Φανεγκ εις ένα δημοσιογράφον.

Η ΠΥΘΙΑ

Πρέπει να ξεύρης ότι:
- Άν ή έρωμένη σου είνε ελκρινής και πιστή ά-
γάπα την γι' αυτά τά προτερήματα, αν είνε μονάχη
ώμορφη και νέα, τότε πάλιν άγαπα την γι' αυτό. Άν
είνε εύχάριτος και έξυπνη τού ίδιο και τίλος αν δεν
έχη κανένα από αυτά τά προτερήματα και σε άγαπή
μόνον, τότε άγάπα την γιατί σε άγαπή.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ
Η ΥΨΗΛΗ ΜΑΓΕΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 1920

Από την άκτουαλιτέ αυτην μανθάνομεν και
πολλά θαύματα τά όποια όφειλονται εις τινες
εκ τών κορυφαίων συγχρόνων Μάγων. Ούτω
ο Φάμπρ ντ' Ολιβέ, συγγραφεύς πολλών βι-
βλίων περι Μαγείας, όπηρεταιται υπό τών «κα-
τοίκων τού άρατου κόσμου» οι όποιοι τού
σεβρίδουν τού τοάί όταν δέχεται εις τού σπίτι
του την κ. Μπλαβάτσκι, Ιδουριανή της «Θεο-
σοφικής Θρησκείας» και έπίσης, χωρίς να
κινήη εκ της θέσεώς του κατορθώνει να έρ-
χεται προς αυτόν οσούντοτε βιβλίον θελήρη
εκ της βιβλιοθήκης του.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΞ ARTHUR BERNEDE & LOUIS FEUILLADE

ΕΠΙΣΟΔΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Σκεπτόμενος δ' ότι δεν θα ήτο συνετόν να παραμείνη επί πλέον εις την οικίαν εκείνων, άποθ' άλλως τε ελγε περαιώση την έρευνάν του...

Τότε η βαρόνη πηδῶσα ως ύαινα εξηγγιωμένη προς την κλίμακα και με την πυγμήν τεταμένην προς τον Γιουντέξ, ήρωστος: — Λοιπόν μου κηρύσσετε τον πολεμον;

Τί ελεγε συμβή; — Ίδού: Τήν θην έσομένην ή Ζακελίνα, ή Ρόζα, ή δόκτωρ Χορβί και ή αδελφή του Γιουντέξ Ροζέ εχον δελητήρ μαζι εις τήν Φρονταί.

μακα της ύπηρεσίας, έξήλθον εις τήν παρῶν τής έπαυλεως Φρονταί και εκείθεν εκ της ύπηρεσίας θύρας, άγνωστον πῶς ευρεθείσης άνοικτης, καθηρθύθησαν διά μιάς στενωπού προς τήν Φρονταί.

— Άλλά δεν ξεούω τίποτε, δεν ένθυμούμαι τίποτε, άνέρχου έν απελτίς ή άτυχη κόρη, άντιλήφθεϊσα άμέσως ότι τήν καθημερινήν πνευμα τήν τουσ όνυμα του όποιου άναποσάστος διετέλε, τήν ώδήγησε να φέρη τήν δυστυχίαν και εις τήν τήσον προσφιλή τής οικογένειαν του Ίακώβου να Τρεμέξ.

Τί ελεγε συμβή; — Ίδού: Τήν θην έσομένην ή Ζακελίνα, ή Ρόζα, ή δόκτωρ Χορβί και ή αδελφή του Γιουντέξ Ροζέ εχον δελητήρ μαζι εις τήν Φρονταί. Μετά τήν δελητήρ έπρασταν μαζι εις τήν σαλίαν όπου ή Ρόζα παρεκλήθη να τραγουδήση με τήν φωνήν τής φωνήν, ένώ ή μηνηση της ή Ροζέ θα τήν συνώδενεν εις τήν πιάνο.

Του Χαχαμίκου δήμοιότων ωανοοργιῶν τὸ ἀνάγνωσμα

Εξήγησα μιά φορά από τον Χαχαμικό να μου δανείσει δέκα φράγκα. Έκεινος άρχισε να μου δίνει διάφορες νοθεσίες—ότι δεν προ πει να είμαι σπατάλος, ότι πρέπει να κάνω οικονομίες κλπ.

— Άλλοτε κάποιος κοινός φίλος μās έκάλεσε εις τήν μεγάλη τραπέζι που θα έδιδε τήν ημέρα τής γιορτής του. Έδεχθήκαμε εύχαριστῶς.

Ο Χαχαμικός ελεγε και σύζυγον, ή οποία τόν άπατούσε. Τελευταίος τήν ελεγε ψήσι με ένα γεροντοκαλλήγαρο πλούσιον. Τού εξήγησε να τής αγοράση ένα γουναρικό μεγάλως άξιας, έκείνος έδεχθη αλλά δεν ήθελεν πῶς θά δικαιολογούσαν τήν προέλευσιν του εις τόν Χαχαμικόν.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Αδην τήν έβδομάδα έγκρίνω τή ποιήματα τής δίδος Μαρίνας Βενεζανοπούλου και τών κ. κ. Α. Καφέτα και Τηλ. Παντελίδου.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΔΙΑΙΩΤΕΡΑ ΕΑΣ

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

— Άνταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με έπιστολάς πανταχῶθεν Έλληνιστί, Γερμανιστί, Άγγλιστί και Γαλλιστί. Άδου κουρασμένο: Τηλ. Τηλ. Στρατίας 900. Θεσσαλονίκη.

ΤΑ ΠΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ' Είμι καλά κι τεχλιμ- μένους, τούθ' όνπιρ κι δι' έμά: πουθώ, τρουμάρα νά σωθ' κ' φάλουγου τ' διαόλ' άπ' δέν τιν- τών'ς τού φτι σ' κανιά στάλα νά φουγκραστής τ' εν' ού θρήνους κ' ού δαρμός άπ' γένιτι σ' ού- λων τού Βάλτου κι σ' ούλον τού Μακρυνόρ'.

Δέν τά πήρις χαμπρέ άκόμα, ούρέ μάρη κι ά- ραχη, τά μαύρα μαντάτα άπου ήρθαν άπου τού Καρπινής; Ζουή σ' Ιλόγου σ' κι στά μ' λα- ράκια σ' κι άπου χρόν' τά Ιδια, ούρη καμου- πιδίκου μ', σφιζ' τ'ν καρδιά σ' κι βιόλ' τά μάτια σ' άν δέ μπορούής νά κρατήης τά δάκρυα, γιατί Ιγώ μαθεζ δέ θέλου νά μ' κλιαις και νά μαραιν'ς τού κάλι σ', ούρη καλιακούδα μ'.

Πάει κι πάει ού κατακαυμένους ού Μπι- κιάρ'ς, ού πρζυτουξάδιρφός μ' κι' ού σ'μπέ- θρός σ'. Αδικουσκουτούμένου πάει τ' άφαλου τού παλ'κάσ'. Τού μαύρου βόλ' τ' χουρουφυ- λάκ' τούν έφαί κι' αυίνου κι τού κιφάλι τ' μέσα σι ντουρβά τού πάηκαν στούν Καρβασ- σαρά.

Άειτι, ούρέ άμοιρι Μπικιάρ', Ιένδουφι άπό- γουνι τ' Σκουμπραίου κι τ' Σκαρτσόρα κι τ' Στριφτάρα, σ' άναθ' μ'ώμι κι μ' καιγιτι ή καρδούλα γιατ' ήσαν τιμιους κι' άξιους λή- σταρχους. Έλιεβις τά γιδουπρόβατα μέσ' άπ' τή σταν' μπρουστά σά μάτια τ' μπιστικου, κι δέν ξέφυβ' άπ' τά χιράκια σ' κουτόπ'λου για κουτόπ'λου, χόρια τά προυστίματα κι τ'ς άπαγουγές. Δέν διάβιτι μέρα δίχους νά κάν'ς τού ψαχ'κό σ' κι πούεστι άκόμα τι θά νάφκια- νις άσ δέ σ' έκουβ' έστ' πρ'όίμα τού δριπάν' τ' χάρου. Ιουνία κι τυμπανία ή μνήμη σ'.

Τί νά κάν'ς, ούρη Περδικούλα μ', άιπουμου- νή, αυτίνα έχ' ού ντουγγά! Σήμια ού ένας αυριου ού άλλους, μιθαύριου Ιού - άπ' τού στόμα μ' κι σι' Οιοϋ τού φτι. Ού πάσα ένας Ικει θά πάη μι τ'ν άράδα τ'. Έστ' εινι ού άν- θρουπους σκουλήκων βρώμα κι λυσουδία, για ταύτου κι Ιγώ μι γλιετ'ς έστ' χλιμμένου κι τρέχ' ή χλιμ' άπ' τά μπατζάκια μ' σάν κι νάι ρουσουμπελ'. Τρία μι τού σ'μπάθειου μι- ρόν'χτα έχου γά πλυθού κι νά βδουμάδα ν'άλ- λάξου, σάν κι νάειμι βαρυνπινθής χήρα, άπ' δέ βριόκ' κανέναν νάν τ'ν παρηγορησ' για τ' θανή τ' μακαριτή τ'ς.

Ταύτα κι μένου κι γαίαν έχοις ελαφράν Μήτρους Κουρενόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ [ήγουν όμιλίας επίκαρροι]

Κεχαμένος άνθρωπος είμι και ή έμή καρδιά σποδαίως κτυπει τό όποϊον περι ζήτημα γυναικειου. Και γάρ ζητούς με τό κηριον νύμφην καλλιπάρειου ύπεσθην έγγάφαν δυσεϊδήν ήγουν με τό κοχλιάριον κατεβρόχθισον τήν χυλεόπητταν και ήμαρθον θηλυτρεπός κατένανδι μίας φιλησούχου νοικοκυρός.

Ένεβάνισα τάπητν κατελοχoméην Ζυπτεϊόθεν παξιμοδοειδής μοι έφάνη και όθεν άρέσας μοι δραστηρίως τήν έδιπλάρωσονάπηνης και τή έφην ει βούλεται ποιήσωμεν τό πονηρόν. Άλλ' ούτ'η μοι καθύβριος τόν κακοϋν μοι καιρόν και μοι κατήγαγε χασθούκιον ότερηρόν ότε συναθροισών τά ευβαζάκια μου τό έκοτρον λάσπην μεθ'άπανδα τά δυνατά μου και εϊσεϊ φεύω, άδελφέ μοι καρανγέζη, και γάρ παλαμεις όζει.

Τό όποϊον άν σοι άρέσει μβάρμβα Λάμπρον πρ'άξον το'μπάλιν άσθεϊα μετ' γυν'ων υπάνδρων. Ο Άγαθαγγελος

ΔΑΜΑΡΤΩΛΗ ΣΤΗΛΗ ΟΥΣ Ο ΘΕΟΣ...

Ένα άνδρ'όγυνο προχθές πιάστηκε στά χέρια με κλωτσιές και με γροθιές και με τά μαχαίρια. Έτυχε νά είμαι μπροστά κι' ήθελα νά όδηώσω μέσ' στή μέση για νά μπώ νά τούς ξεχωρίσω. Μά δέν τούς έχώρισα, αλλά άνεχώρησα

γιατι μάθετε τό :

-Ούς ό Θεός συνέζευεν άνθρωπος μή χωριζέτω. Κάποιος άλλος έβριζε ένα παλλ'ήραρι κι' έιες τόν πατέρα του διάβολος νά πάρη, δίχους τήν μητέρα του - άμαρτία, φίλοι! - και αυτήν στόν διάβολο νά έξαποσταίη.

Ο καταραμένος εινε κολασίένος, γιατι έξουοτέ τό : -Ούς ό Θεός συνέζευε διαβ'λος μή χωριζέτω. Άλλος πάλι μούλαγε ότι πριν πεθάνη μέσ' στή διαθήκη του σέπτεται νά βίνη

όρον : όταν τού κοπή τής ζωή; τό νήμα πλάϊ του νά θάρουνε μέσ' στο ίδιο μνήμη και τήν σύζυγον του. Μ' όλο τό δίκαιόν του, γιατι νουίσετέ τό : -Ούς ό Θεός συνέζευε θάνατος μή χωριζέτω.

† Ο Πάτερ Παχώμιος

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Έκ τής γραφής έπεξηγείται ό χαρακτήρ. Απαντή- σεις μένον εις ψευδώνια. Διά κάθε άνάλυσι χαρα- κτήρος δόν νά έσωκλησονται δε, 2.)

ΓΙΑ Ν. Β. Έν τ'α υ θ α. - Άπό ένα βιβλίο όχι μόνον δέν έβριτε νά διασθ'ητε πολλά πράγ- ματα, αλλά και θά πελαγώσετε μέσα εις κανό- νας και άξιώματα που δέν βγαίνουν πάντοτε άληθινά, διότι ύπάρχουν τόσαι παραλλαγί χα- ρακτήρων όσοι και άνθρώποι. Η ψυχολογία εινε ένα ολόκληρον σύστημα παρατηρήσεων μακράς πείρας, παραδειγματόν, δογματιον, συνδυασμόν, εκ των όποϊων ό ένας συμπλη- ρώνει ή καταστρέφει τόν άλλον αναλόγως τού ψυχολογούντος και τού ψυχολογούμενου, διότι τόν κύριον ρόλον παίζει ή ψυχολογική Ικανό- της, ως γνωστόν δέ «ού παντός πλειν εις Κό- ριθον». Ο τρόπος με τόν όποϊον πιάνει κα- νεις τήν πένναν, τήν πατά εις τό χαρτί, τήν βουτά εις τό καλαμάρι και σφειδιαγράφει μ' αυ- τήν, τά γράμματα παρέχουν εύρύ στάδιον δια- γνώσεως τού χαρακτήρος' άλλ' όλα αυτά εινε τόσον πολυσύνθετα όσον πολυσύνθετος και ό χαρακτήρ τού κάθε άνθρώπου. Χρειάζονται συσχετίσιαν, έναρμόνισιν, διά νά έξαχθ' έν μέ- ρος τής άληθείας. Και ή πρέπει νά τήν κά- μετε δουλειά τήν γραφολογίαν διά νά φθά- σετε εις ένα άποτελεσμα, ή νά μήν καταπα- σθ'ητε καθόλου με βιβλία. Εϊσθε άλλως τε έξυ- πνος, παρατηρητικός, θαρραλέος, ποιείσθε περι πολλού τήν άξιοπρέπειάν σας, καπάτσος μ' ένα λόγον και Ικανός ν' άντιμετωπίζετε κατά τόν καλλίτερον δυνατόν τρόπον τήν ζωήν. Ο,τι και άνκρίνετε οεις διι πρέπει νά τής π'ητε τής κυρίας θά σας πιστεύση. Βλέπετε ότι σας μιλω ειλκρινώς

Δ. Σ. Κ. Έν τ'α υ θ α. - Οϊδον' ότι εϊσθε παμπόνηρος, άγαπητέ κύριε, και σεις «μοί' γνωρίζων τί εϊσθε, έγώ σας λέγω ότι γνωρί- ζετε πολύ καλά Τά προτερήματά σας εινε πράγματι ολιγώτερα τών έλαττωμάτων' αλλά τά περισσότερα από τά έλαττώματά σας εινε από εκείνα που βγαίνουν σε καλό' εϊσθε π. χ. κρηψίνους, άλλων ύπουλος, άλλ' ή συντροφία σας εινε ευχάριστος, διότι διζετε ένα τόνον ευθυμίας εις τήν παρέαν, έχετε και ολίγην θρασύτητα, ή όποία χρειάζεται εις τήν ζωήν. Μ' άρέσει όμως πρδ παντός ή φιλοσοφική σας άπάθεια και ψυχραιμία' «σκάτε γαϊδ...» όπως λέγουν.

Η Γραφολόγος

- Η γυναίκα ή όποία άνθίσταται εις τόν έρωτα που δοκιμάζει, εινε από εκείνες που δέν άνθίσταται εις τόν έρωτα τόν όποϊον έμπνύνου.

Τοϋ Βλάμη τ'α καριώμης ΦΕΣΤΑ

Μά τή Βαγγελίστρα, ρε Μανιω άλειτούργητη, θ' αλλάξω μου φαίνεσται κεφάλαιο' θά βαλω κατά πάντα τήν άψεγο στάσι και θ' άρχινήξω τήν πολιτική τών άκρω, άνω και κάτω άκρω, κλωτσιές και μπουνιές - ξεγιέμαι καλά; Έγώ, μωρ' άδερφέρα, ταμάχης δέν είμαι, τό ξερείς, ούτε και φιλοπόλεμος' νά βαρήσω ναι, άδικα όμως ποτές. Μά έζει; τά θήλα, ρε Έβαι, όλες γαλύφες και διπλωμάτισσες σάν τή συδιάσκεψι τής έρήνης είσαστε. Ορκο τάχστε νά μήν π'ητε ποτές μια κουβέντα άντρεία και με φιλότιμο' όλο μπαμπέσσιακα ξεγιέσε κ' αυτό εινε που πολυ' μά τό ναι με κ'νήν νά γένωμαι τσαγκός και νά κλαδεύω μύτες - όξόν από τά σένα, ρε ύπερλάχο, όλες τήν πάπια κάνετε και τήν κο- ρόϊδα, για νά ξερής.

Έτσι και τήν προσεχές Τετράδη βρήκα ένα δουλικό στοδ όρόμο που κουβάλαγε τά ψουνία σπίτι του. Μού γουστάρους και εϊπα νάν του κάνω μιάν άνίχνειψη περι κεφτεδάκια, μ' ένό- ησε; Τήν παίρνω ξεπίσω, ήτανε κι' ένας φα- ντάρος που τήν πείραζε. «Διαλύσου, ρε γκόν' τού κάνω, διαλύθηκε και π'ηρα γω τήν άράδα του. Τήνε διαπαρανω, που λές, τό λοιπό και τής τό σκάτο τό παραμύθι: «Μπορώ νά σου πώ μιά κουβέντα, ρε δουλε τού Θεού;» τής κάνω. Δέν άποκρίθηκε, μόνο γύρισε και μούριξε μιά ματιά χαμογελώντας. Τό όποϊον ά σου χαμο- γέλαγε κι εϊνε για πώς θάν τό πέρναγε; Πώς τής άρέζουνε τά ξυνόμηλα - νομίζω; Αυτό εϊπα κι' έγώ και έποια συνέχεια... Μπροστά αυτή, π'ίσω έγώ και τό λακριντι έπαίρνε δρόμο. «Πάει κι' αυτή, κι' αυτή άπ' τό τεζάκι θά πε- ράση!» εϊλεγα μέσα μου. Κάποτες φτάνει σε μιά πόρτα, μπαίνει, κοιτοστέκεται και μού πε- τάει μιά δεκάρα. «Νά για τόν κόπο σου» μού κάνει.

- Τ' εϊπες, μωρή τρι- κέρισσα; τής λέω.

Μ' ός έχει χάρη που πρόφτασε και σφάλιξε τή πόρτα, ειδ' άλλω; ένα- ένα θάν τής τά πελέκαγα τά ματοτσίνουρα. Καμιά κυρία δέν μου τήν εϊχε φτιάξει αυτή τή φέστα ός τά τώρα, και νάν τή πάθω από ένα δουλικό! - Άκου, ρε, μυτήρια!..

Ο Βλάμης

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΣΤΡΑΒΑΤΖΟΡΕ

Άν όλοι οι νέοι έχουν τρελλαθ'η μαζί τής, αιτία εινε τά δυό τής μάτια. Μσοει με μιά ματιά τής τήν Ιδια σιγιμή νά πληγώση δυό καρδιές. Όταν τό ένα τής κυττάξη τήν άνα- τολή τό άλλο ρεμβάζει στην τραουυνάνα. Άλλά και ή ώμομορφία τής δέν πάει πίσω. Μιά λευκότης που θά τήν ζήλευσε κι' ό καλλί- τερος κόρακας σε κάνει νά πέσει στα γονάτα τής και νά τής τραουούδησε με πάθος τό : «Μαύρ' ειν' ή νύχτα στα βουνά», τό «μαυρο γεμενι' κ'τ. Όταν βγ'η περίπατο ό καιρός χαλαει. Βροχή, άέρας, τρικυμίες, έστο κι' άν όλα τά βαρομετρα τού κόσμου δείχνουν θαυ- μίσιον καιρό.

Γύθειον. Άλκισ Σείλλας

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΛΛΗ ΑΝΕΓΓΙΧΤΑ

Γιατι μου κιάς τά χείλη σου τά πολυφιλημένα; δόσμου κεινα τά στήθη σου, πουν' ήδονες γεμάτα, πώχουν κρασιά γλυκόποτα γιατ' εινε μεστωμένα πουν' άγγιχτα κι' άθώρητα, χιονάτα και άφράτα! Στά χείλη σε φιλούσασι και οι γονηοί σ' άκόμα και ήπιαν σου τή γλύκαν τους; και χ'άσαν τους τό

Ιχρώμα, μα οι καρποι τού κόρφου σου τίποτε δέν έχάσαν, για: ι πριν ήταν άγουρακι και δέν έδειγαν πδξω, και φυλαχτή αν άγγιχαι ως τώρα π' ώριμάσαν, για μένα πουσ' άγάπητα, πρ'ος νά σου τούς κόψω! Άθήναι. Τηλ. Παν.

ΗΡΘΑ

Ηρθα πάλι από τά ξένα στή παλιά μας τή φωλιά, ήρθα κόρη γαύρω σένα με χαρούμενη καρδιά. - Ηρθα σάν τό χελιδόνι που ποτε στήν ξενητεία όσο κι' άν διαβδον οι χρόνοι τή φωλιά του δέν ξεχνά Σάν πουλι ξενητεμένο ξαναήρθα στή φωλιά μου έλα κόρη περιμένο έλα εδω στήν άγκαλιά μου. (Τέμενη) Ντίτος Μανιώτης